

Je již 17. listopad 1989 „minulost“?

Dvacet osm let je pro někoho zatím nedosažitelná doba jeho věku, pro jiné třeba jen určitý zlomek jejich života – například pro moje vrstevníky polovina - pro 85leté spoluobčany jen třetina, ale každopádně je to velký časový úsek životů nás všech v České republice. Vzpomínám si na všemožné prognózy a vyjádření představitelů politického i společenského života, především po rozdělení Čechů a Slováků na dva samostatné státy, na další možný vývoj, postavení i úlohu v roce 1990 vzniklé KSČM. Od názorů, že pokud se strana nepřejmenuje a nezmění svůj název, ztratí postavení parlamentní politické strany, až po věštění jejího úplného a rychlého odchodu z politické scény v důsledku stárnutí členské základny. **K ničemu podobnému nedošlo - ve všech dosavadních volbách do Poslanecké sněmovny se KSČM prosadila k zisku mandátů**, i když nám političtí protivníci „nasazovali psí hlavu“ a označovali nás za - v lepším případě - nedemokratickou stranu, s nulovým volebním potenciálem.

Téma antikomunismu zesilovaného před jakýmkoliv volbami, se stalo nejobvyklejší volební metodou, a to zejména u těch nejkorupčnějších stran. Letošní špatný volební výsledek s nečekaným propadem preferencí i počtu hlasů v případě naší strany dokumentuje, že na novou generaci voličů tato metoda zatím účinně působí. Mnohdy živé, jindy až nenávislné osočování 40 let budovaných lidové demokratické a následně i socialistické společnosti se nepřiznává odráží v ironizování a zesměšňování i zcela prokazatelných úspěchů období, které naši političtí odpůrci zjednodušeně nazývají „komunismem“, který tady nebyl. A i když si to nepřejeme, odrazuje to i voliče, kteří tuto dobu pamatují, ale po téměř třech desetiletích budování nového českého kapitalismu ztrácejí již sílu a vůli čelit naivním a nekonkrétním plošným útokům na jejich vlastní životy podle principu kolektivní viny. **Celou dobu od sametové revoluce se KSČM řídila politickou korektností, slušností.** Nebyli jsme to my a naši představitelé, kteří by kdykoliv od roku 1989 označovali naše politické protivníky jako spolupracovníky Stb, citovali z archivů tajných služeb anebo neveřejných osobních spisů. Naopak tyto metody a formy tzv. „demokratického“ soupeření používala výhradně „sedmá velmoc“ / část medií/ a pak také představitelé - jak sami sebe důstojně označují - demokratických stran.... Tak vznikaly skandalizace jejich vlastních politiků a je jedno, jestli šlo o poslance KDU-ČSL Bartončíka či Bartoškovou na začátku devadesátých let, poslance Snitlího či Ploce z ČSSD nebo tři poslance ODS: Waltera Bartoše, Tomáše Hasila a Juraje Ranince v polovině první dekády po roce 2000 a bylo by možné končit současnou causou předsedy vítězného hnutí voleb 2017 Andreje Babiše.

Uvádět příklady podnikatelů, ale i herců, zpěváků či sportovců, na které byly archivními záznamy i s odstupem desítek let používány, by vyžadovalo zvláštní seznam/.

Nikdy tyto záležitosti ale nemedializovala a neotevírala KSČM! Říkám to z osobní zkušenosti, protože přes oficiální soudní rozhodnutí v můj prospěch již v roce 1991, kdy soud potvrdil, že jsem byl registrován bez svého vědomí jako ideový spolupracovník, je bez ohledu na toto pravomocné rozhodnutí používána uvedená ostrakizace mě osoby účelově dodnes. **Selektivnost promíjení nebo naopak obviňování členství v předlistopadové KSČ se stalo „národním sportem“, to, co je někomu téměř přičítáno k dobru a údajně vypovídá o solidnosti jeho charakteru, je jinému dodnes přičítáno negativně a zcela neodpustitelným způsobem. Snad s ještě větší razancí než kdysi bylo přisuzováno kacířství Janu Husovi... Prostě trapnost nad trapnost.** Dovolím si proto poukázat na jeden příklad, který mě opravdu zcela zaskočil v nedávné době po přečtení knihy Jiřího Rumla „Daň z bílosti“. Jiří Ruml byl jako přední představitel Občanského fóra v 90. letech předsedou Parlamentní vyšetřovací komise, tak zvané „lustrací komise“ Federálního shromáždění ČSFR. Do KSČ vstoupil Jiří Ruml první den po skončení II. světové války v květnu 1945 a jejím významným členem byl až do r. 1969, to je 24 let... Ve své knize píše, jak v únoru roku 1948 jako hlasatel Českého rozhlasu v půlhodinové relaci pro zastupitelské úřady v zahraničí seznamoval s historickým projevem Gottwalda, který pronesl z balkónu Staroměstského náměstí /str.36/. Jeho poznámku, že v té době sloužil do „roztrhání těla“, protože „*tabule revoluce měla přece punc legality*“..., nechávám bez komentáře /str.35/. Obdobně šokuje i jeho vyjádření o hlavním politickém procesu v r. 1953, který vedl k popravě velké části vedení strany a státu: „...já po něm napsal komentář, jehož výrok musel mírnit sám nový vedoucí zpravodajství Čs. rozhlasu K Hrabal“ / str.94/.

V té době jsme ještě my – představitelé současné KSČM – nebyli ještě několik let na světě! Jsem dalek toho moralizovat a hodnotit, zda to měl být právě Jiří Ruml, který necelý rok po listopadu 1989 měl kredit být v čele lustrací komise, která měla „soudit“ 40 let existence ČSSR (1948-1989). A dovolím si připojit ještě jeden příklad z této autobiografické knihy Jiřího Rumla, která byla vydána v roce 1990. Týká se záležitosti, na kterou Jiří Ruml vzpomíná na straně 65. Když bouřlivě se spolustraníky oslavoval v Domažlicích svoje ukončení důstojnické školy. Píše: „...a ještě po našem odjezdu ze na místních úřadech projednávalo vandalské poškozené pamětní desky zasazené roku 1945 na počest Američanům, kteří město osvobodili. I to jsme měli na svědomí!“ Jiří Ruml již jako člen OF vždy prohlašoval, že lidé mají právo na změnu názoru, a on je toho příkladem. Nic proti tomu. Jak ale vysvětlit, že se v květnu 1991 spolu s dalšími 15 poslanci FS zúčastnil přemalování historického tanku č. 23 na pražském Smíchově „na růžovo“? Takže politické přesvědčení se možná může měnit: zleva-doprava či naopak, ale něučetka k obětem a k historickým pamětním místům, ta se nemění – ta nemá znaménko plus, nebo minus. **Vandalismus-zůstává vandalismem!** Jsem rád, že ani já ani jiní členové vedení se k něčemu podobnému nesnížujeme.

Výsledek posledních voleb do PS nás netěší, netěší ani lepší výsledek, než má do nedávné doby vládní levicová ČSSD – což je od r. 1996 poprvé. KSČM ale zůstává parlamentní politickou silou, ve vznikající téměř nepřehlédlné (ale také nenávislné) politické atmosféře podporujeme státotvorná stanoviska, nebudeme se podílet na politické krizi vyvolávané menšinou, která prohrála volby. Snažíme se stále být i odpovědnou stranou, která se podílí na chodu a často i řízení krajů, měst a obcí. To vše pod téměř třicetiletým „atakem“ politických protivníků, jejichž argumentace a mnohdy až hysterické reakce mířily řečeno boxerskou terminologií vždy „hluboko pod pás!“ A velmi často takéové „un-fair“ úderý vedli právě ti, kteří až do roku 1989 „dělali“ v KSČ svoji kariéru. Tenkrát dělali ostudu KSČ, dnes ji dělají úplně jiným politickým stranám.

Vojtěch Filip, předseda ÚV KSČM

Lépe je chvíli přemýšlet, než vyslovíme názor

Když se podívám, co vše najdeme v různých rádobý pravdivých zdrojích, běhá mi občas mráz po zádech. Někteří koumesové řeší prezidentovo zdraví, ač o studium na lékařské fakultě ani nezavádili. Jiní zase slibují věci evidentně nespílitelné a bez mrknutí oka potvrzují právě hodící se „zaručené“ informace. Je oslavován omilostněný Kajínka a z trestaného člověka se snaží pár jedinců vybudovat idol. Má to však jedno nebezpečí. Děti své vzory vyhledávají a tento v podobě Kajínka je značně pokřivený. Jako úspěch je nám sdělováno, že kostka másla nyní stojí pod 40 korun. Jde však skutečně až o takovou výhodu, nebo jen uklidnění veřejnosti? O víkendů lidé věnovali potřebným 127 tun trvanlivých potravin. Je to hezká a jistě potřebná aktivita, jež pomůže konkrétním občanům, jenže je to úspěch, nebo bychom se měli zamyslet, kam to spějeme, když mnohým chybí základní potraviny? Chlubíme se prosperitou, výsledná čísla jsou často prezentována veřejnosti, když se však podíváme pod pokličku těchto sdělení, je nám docela smutno. Babička říkala, než vypustíš z úst slovo, počítej do sta. Já bych dnes řekla, než napíšeš na sociální síti, počítej do tisíce. Vyřčené či napsané slovo nelze zrušit. Omluvy ex post jsou slabou náplastí na hloupé, agresivní výroky nebo úvahy o věcech, kterým nerozumíme. Reálný svět je velmi citlivý na vše, co je sdělováno a každý z nás vytváří svůj vlastní obraz, jenž může mnohdy v konečné fázi způsobit velké rozčarování pro veřejnost. V tom horším případě i ublížit těm, kteří si to vůbec nezaslouží.

Ing. Miloslava Vostrá, poslankyně KSČM

Politická aktualita z VČS rozdělovských ZO KSČM

Na podzim jsme sledovali volby v Německu, zvítězila opět paní Merkelová. Jako důsledek její imigrační politiky značně posílila krajní pravice. Ale teď možná, po neúspěšných jednáních, hrozí předčasné volby. Znepokojilo nás také, že německý soud na žádost části „Landsmančaftu“ zrušil klausuli stanov, že spolek už nebude po ČR usilovat o navrácení majetku.

V Číně proběhl XIX. sjezd strany. Upevnili její vedoucí úlohu, která má vést k vybudování moderní země jako světové velmoci a postupně odstraňovat stávající problémy.

Severní Korea či Írán versus USA – studená válka se mění na vlažnou, Trump hlásá válku – to říkají sami stráničtí kolegové v kongresu. Z přestře směsice amerických obyvateľ oslovuje tu nejhorší složku, ze dne na den mění svá stanoviska. Raketové zkoušky Koreje jsou brány za válečný počín, přelety bombardérů a stíhaček USA přes Koreu jsou obranou.

Mešit je v Evropě stále víc; jsou střediskem radikalizace islamistů. IS ztrácí pozice v Sýrii hlavně díky Rusům a Kurdům. V Iráku také, USA. Nedaří se zastavit migrační vlnu v zemích zjednotě.

Byla vyhlášena jednostranně nezávislost Katalánska, Madrid převzal vládu, regionální vládu označil za zrádce a vydal zatykače. Situace je nejasná a výbušná, jak dokazují četné demonstrace pro i proti samostatnosti.

Na násilí má patent USA - střelba bílého teroristy v Las Vegas nemá zde období v počtu usmrcených jednotlivcem, pak vraždící islamista v New Yorku a střelba v Texasu i jinde. Nestáčí by přírodní katastrofy?! Zemětřesení v Mexiku, Íránu, Číně a požáry třeba v Chorvatsku a Kalifornii?

Rok 2017 přinesl také nejvíc ničivých hurikánů za víc než 100 let, poničeny byly ostrovy v Karibiku, Florida, část Vietnamu a další oblasti. Ostatně i u nás vichřice zavinila mrtvé i stamilionové škody.

Někteří finanční experti varují, že se možná blíží další krach z předlužení společnosti. Za kapitalizmu je možné provadět majetkové lumpárny mnohdy zcela legálně, využívá se klíček v zákonech, majetky jsou převáděny na příbuzné a oceňované společnosti. Takový je asi případ „Čapí hnízdo“ s 50tamilionovou dotací. Je ovšem zřejmé, že byl po deseti letech účelově vytažen na světlo jako akt volebního boje.

Překvapením našich voleb je vysoké procento hlasů pro Piráty a SPD, hrozivý propad ČSSD, TOP 09 a bohužel KSČM. Předvolební průzkumy účelově signalizovaly vysoké procento pro KSČM – pozor, hrozí rudé nebezpečí! Ztratili jsme však polovinu křesel. Můj osobní názor je, že se to dalo čekat, a že nelze vinit ani vedení, ani dnešní základní organizace. Proč? Za 4 roky vyrostla nová generace voličů, patřičně ve školách vychovaná. Nás z 90ti procent volí starší a stará generace, která se za tu dobu přirozeně zmenšila. Obavy z migrace využil umně Okamura, mladí se nadchli pro nevyzpytatelné, z ciziny řízené piráty. Hlasy našich sympatizantů ubral také Babiš s vírou, že bude řídit dobře hospodářství státu. Ale – umožní současná patová situace vůbec postavit vládu? Pravice stále doufá, že prosadí svého kandidáta za premiéra.

Velké téma u nás je téžba lithia a dalších vzácných kovů v Severních Čechách. Dokáží rozumné síly společnosti, včetně naší KSČM, aby z těžby profitoval stát a tedy my všichni nebo se chystá zase historicky největší tunel, zisky půjdou přes Panamské ostrovy nadnárodním korporacím?

Dozvěděli jsme se od pana Kalouska, že „bezesporu větší hrozbou pro naši bezpečnost než imigrace je rozpinavost Ruska.“ O tom ovšem slyšíme dnes a denně ze všech stran. Prezident Zeman svá stanoviska a názory nemění, byť se vždy proti němu zvedne vlna kritiky zprava. Na oficiálním fóru označil sankce proti Rusku jako zbytečné a neúčinné, doporučil, aby svět akceptoval Krym jako fakt. Potvrzují to i právníci EU - krymské referendum bylo zákonné.

Vzpomněli jsme 100. výročí VŘSR, která odstartovala novou éru lidských dějin. Naše hospodářství táhnou auta – VW chce stáhnout část výroby do Německa. Státní rozpočet – to je tvrdý boj reortů o finance, po delší době je z čeho přidávat. Současně se ale zvedají ceny všech, pro lidi nejpotřebnějších komodit, zejména bydlení, potraviny a služeb, takže nula od nuly pojde.

Rozbíhá se prezidentská kampaň, pole kandidátů je početné. Volba prezidenta bude už v lednu. Topolánek hlásil, že „nás chce zachránit od Zemana“. Probuň, jen to ne! Čím nás asi překvapí rok 2018?!

V sobotu již nejsou procedury, tak většina z nás využila nabídky Hotelu Mas a vyjela na výlet do Jindřichova Hradce. V Sezimově Ústí bylo krásně, teplo, tak jsme se moc neoblékli. Ala ouha, v Jindřichově Hradci bylo zataženo a foukal studený vítr.

Šli jsme na zámek a těšili se, že tam uvnitř nebude alespoň ten vítr. Po určitém čekání na nádvoří přišla paní průvodkyně a začala s výkladem. **Zámek v Jindřichově Hradci** je třetí největší památkový komplex v České republice. Soustavný výzkum umožnil zhodnotit počátky zdejšího osídlení již do 10. století, že zde bylo slovanské hradiště, které nepochybně hrálo svou roli v přemyslovské době. Před palácem Adama II. byly nalezeny zbytky valového opevnění. Až do objevení těchto skutečností se datoval vznik hradiště na konec 12. století. Dalším dokladem zdejšího osídlení jsou nálezy v kostele sv. Jana Křtitele, na jehož místě stál koncem 12. století velký románský kostel. Tím se posunulo založení nejstarších kamenných staveb v Jindřichově Hradci do doby před příchodem Vítkovců. Je doloženo, že roku 1277 král Přemysl Otakar II. krátce odebral hrad Oldřichovi I. jako bývalý korunní statek. Lze tedy předpokládat, že kamenný hrad, byl královským svým založením a v rozestavěné podobě byl převzat a dobudován Vítkovci. Jméno prvního Vítkovce – Jindřicha pak přešlo do názvu hradu i města.

Prohlídku jsme začali Černou kuchyní. Velice zajímavé bylo její vybavení, včetně potravin i ryb a zvířiny. Jen začít vařit... Nám by stačilo jen zatopit.

Pak jsme absolvovali prohlídku hradu s původními interiéry, Královským sálem i kaplí.

Prohlídková trasa pokračovala zámeckými pokoji v různých stylech od středověku po 20. století. K vybavení patří množství nábytku, obrazů a porcelánu. Na závěr jsme navštívili, jak říkají, perlu evropského manýrismu, zrekonstruovaný **zahradní Rondel**, hudební pavilon ze 16. stol. s bohatou plastickou zlačenou výzdobou sloužící především k pořádání komorních koncertů. Rondel stojí v malé zahradě s přízemními arkádami, za příznivého počasí se využívají k pořádání zahradních slavností.

Na **Černou věž**, která je obdivuhodná, jsme ale nikdo nelezl. Věž byla postavena pány z Hradce společně se starým palácem a s posílením soustavy hradeb na počátku 13. století. Zajímavé jsou rozměry stavby. Výška a obvod věže jsou stejné – 32 m. Průměr věže je pak něco málo přes 10 m. Jediná stěna věže je zhruba do dvou třetin její výšky silná téměř 4 m. V horní třetině se stěna směrem zevnitř zužuje, v úrovni oken je již silná jen zhruba 1,5 m.

My však spěchali do města za známou místní atrakcí – **15. poledníkem**. Na nároží proboštského kostela Nanebevstání Panny Marie, v samotném centru města, je nyní na dlažebních kostkách pruh z anticorru. Ona čára totiž vyznačuje místo, kterým prochází 15. poledník východní délky. Nachází se 15° východně od Greenwichského poledníku. Od severního pólu prochází přes Severní ledový oceán, Evropu, Afriku, Atlantický oceán, Jižní oceán k jižnímu pólu. Odkdy je poledník u kostela vyznačen, tedy kdy naši předkové vpravili do dláždění obrubník, který tam byl před nynější úpravou, nikdo neví. Ať už návštěvník města přebročí 15. poledník v kterémkoliv místě, určitě by si měl něco přát. Existuje legenda, podle níž se takové přání do roka a do dne splní. Neřeknu, co jsem si přála, jako „missky“, které vesměs chtějí „Světový mír“. Ale myslím si, že ta naše soukromá, rodinná přání, toto stejně obsahují jako základní podmínku.

Pak jsme ale přání měli, vlastně měly – tři kamarádky jsme se vydaly hledat podnik, kde nám uvaří horký grog. Přání to však bylo téměř nesplnitelné – bistra v sobotu byla zavřená, z cukráren nás posílali do hospod, ale ty ještě neměly otevřeno... Tak jsme prošly velkými kusy města, až nakonec jsme viděly otevřenou Italskou kavárnu, s těmi nejrůznějšími italskými specialitami. Nesměle jsme optaly úslužného mladíka, zdali bychom nemohly dostat obyčejný český grog?! Prý samozřejmě! Dostaly jsme ho elegantně naservírovaný i s bonbónkem a keksikem, včetně vody na zapítí. A ještě tam bylo teplo! I tak někdy může vypadat ráj!

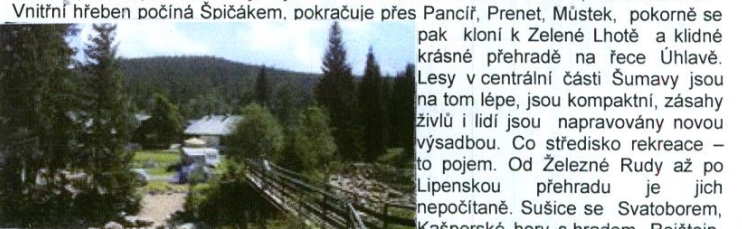
Pak jsme z toho ráje viděly chvátat na ulici jednu naši členku – samotnou! Před tím byla ve skupině. A to je – co by být nemělo! Město sice není pustina či les, ale na zájezdě mají, zjm. diabetici, chodit minimálně ve dvou. Navíc, když jsme se pak dozvěděly, že hledala, kde by si mohla něco teplého koupit k jídlu. Co kdyby u ní nastala hypoglykémie apod. Jak bychom o ní věděli, kde se nachází?! Naštěstí jsme se na stanoveném místě všichni sešli v pořádku. Mila s Alenou si dokonce zakoupily i hezké světlíky, protože jely jen v tričku.

Pokračovali jsme společně k nové zajímavosti města. Unikátní **aqua show**, která je druhá svého druhu v Evropě, je spuštěna denně vždy v každou celou hodinu v pasáži Obchodně-medicínského centra **sv. Florián**. Je to zajímavá fontána, protože teče shora. Kombinace světelných efektů, video-projeckce a obrazců na padající vody poskytují nádhernou podívanou. Je nainstalována v objektu bývalé hasičárny v pasáži, která představuje symbolické náměstíčko se sochou sv. Floriána, patrona hasičů.

Když jsme při návratu vyjížděli z města, zastavili jsme na zvláštní čerpací stanici – na „**rumovodu**“! Tady čerpají do přinesených nádob – jindřichohradecký rum! Sem vede přímo z líkérky právě onen rumovod. Také jsme si nechali načepovat, jako suvenýr. Romantičtější povahy zakoupily jako suvenýr – jindřichohradecký líkér – **Bílou paní**. Tu jsem domů nevezla. Já vezla **Strážskou černou paní**. To se mi zdálo lepší – líkér s příběhem. Také mu říkají „Splněné přání Emy Destinové“. Vznikl na základě dopisu pěvkyně, který napsala v New Yorku 10.11.1920. Chtěla, aby po ní něco zůstalo. Dopis získal v roce 1998 Radomil Hill. Albín Hill založil v roce 1920 destilérku u Ostravy, která výborně prosperovala. Syn Radomil v roce 1990 obnovil výrobu v rodinné firmě Hill's Liqueur pod zámkem v Jindřichově Hradci. Tam Černou paní prodávají v hezké láhvi.

Vrátili jsme se do Sezimova Ústí, kde prý celý den svítilo sluníčko a bylo teplo. Tak jsme si alespoň užili změnu počasí. EV

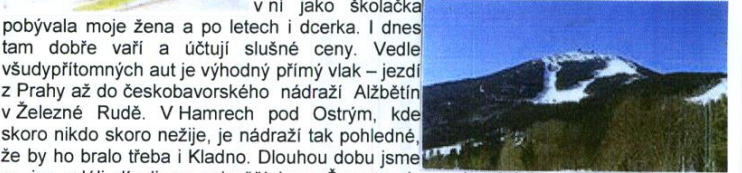
Soudím, že velká většina našich lidí miluje Šumavu. Já k nim také patřím. Ten kraj má oproti jiným něco navíc. Příroda je zde tak rozmanitá, že si každý vybere svůj oblíbený kout. Hluboké lesy, bystré potoky – jmenujme aspoň Křemelou a Vydru. Pramení zde naše národní řeka Vltava, tak překrásně oslavená Bedřichem Smetanou. Hluboké lesy všude kolem, mokřady i záradné bažiny, tichá zákoutí, kde je možno ještě pozorovat plaché tetřevy. Je nás jistě hodně, kteří považujeme za svou povinnost navštívit všech pět šumavských jezer – Černé i Čertovo, Prášílské, vysoko položené Plešné i nejmenší Laka. Hraniční horstva – Trístoličník, Trojmezna, Plechý či Smrk, Jezerní hora, Svaroh, Kokrháč a Ostrý. Tyto hory a horské lesy, které nás po tisíciletí chránily před nepřáti, to mají nejtěžší – marně se dnes brání větrům, erozi i kůrovci.

Vnitřní hřeben počíná Špičákem, pokračuje přes Panciř, Prenet, Mústek, pokorně se pak kloní k Zelené Lhotě a klidně krásné přehradě na řece Úhlavě. Lesy v centrální části Šumavy jsou na tom lépe, jsou kompaktní, zásahy živlí i lidí jsou napravovány novou výsadbou. Co středisko rekreace – to pojem. Od Železné Rudy až po Lipenskou přehradu je jich nepočítaně. Sušice se Svatoborem, Kašperské hory s hradem, Rejštejn, Srní, Anín, Antýgl, Modrava, Kvilda, Jezerní slat' a mnoho dalších krásných míst. Poznat Šumavu jde úkol na celý život.

Od mé první návštěvy uplynulo asi 60 let. I Šumava se za tu dobu měnila a mění. V padesátých letech bylo vedle nepřístupného hraničního pásma vymezeno ještě pásmo příhraniční, kam se smělo jen na povolení a řádně otevřené seznamy, to turistice příliš nepřálo. Po uvolnění nastal obrovský rozmach. Kolem Železné Rudy, Hojsovy Stráže, kolem Lipna a v celé centrální oblasti pod Sušicemi se rekreanty naplňují všechny stávající hotely a hostince. Vznikaly nové kapacity – hodné podniků i institucí si budovalo svá rekreační zařízení právě na Šumavě. Dá se říct, že jsme zde trávili dovolené za hubičku. Cesty kolem hranic byly pochopitelně omezeny, turistické chodníčky byly méně upravené, chůze byla náročnější. Dnes jsou využívány všechny silnice a cesty bývalé PS, turistické cesty jsou většinou upravené a dobře značené, kolem hranic přibýlo mnoho nových. Přibýlo i asfaltu, velká parkoviště a silnice pro svoz dřeva, těžba je snad už za hranici únosnosti. Nový fenomén je cykloturistika. Přibýly vleky, lanovky i výtahy pro zimní sporty – ale také pro divoké sjezdy „bikerů“. Lanovka na Špičák je vyveze do 1.300 m vysoko, dolů se řítí po dráze, která přihlížejícím laikovi bere dech – prudké zatáčky, můstky pro skoky. Není divu, že záchranní mají stále co dělat. Dříve vládly zotavovny, dnes hlavně penziony – dobře vybavené pro dětské hry. Všudyprítomná komerce vládne. Za hodinu parkování 25 Kč,

přenocování i jídla v restauracích snesou spíš evropskou než českou normu. Některé kapacity dopadly špatně – třeba krásná zotavovna Rixi ve Špičáckém Sedle je v dezolátním stavu, vedle přibyl Karlshotel s německými cenami. Nejkrásnější jsou pochopitelně místa mimo turistické cesty – smí tam menší skupinky s průvodci, které je ovšem třeba dobře zaplatit. Jsou i stálice – třeba chata „Na Stráži“ v Hojsové Stráži je přesně v takovém stavu, jako když v ní jako školáčka

pobývala moje žena a po letech i dcera. I dnes tam dobře vaří a účtují slušné ceny. Vedle všudyprítomných aut je výhodný přímý vlak – jezdí z Prahy až do česko-bavorského nádraží Alžbětín v Železné Rudě. V Hamrech pod Ostrým, kde skoro nikdo skoro nežije, je nádraží tak pohledné, že by ho bralo třeba i Kladno. Dlouhou dobu jsme se jen zdáli dívali na nejvyšší horu Šumavy Javor, který kdysi také patřil zemím Koruny České. Dnes už není problém pár kilometrů do Bavor zajet, lanovkou se vyvezít na vrchol a podívat se na tu naši milou zem z druhé strany. Doporučuji jen tak na okraj. Poznat Šumavu je krásný a nesplnitelný úkol.

Pavel Hruban

BLAHOPŘEJEME

- ❖ 27. ZO KSCM Kladno srdečně blahopřeje souboru **Miroslava KINDLOVI**, který dne 28. listopadu oslaví jubilejní 65. narozeniny. Do dalších let přejeme ještě hodně zdraví, štěstí, osobní a rodinnou pohodu a spokojenost.
- ❖ ZO KSCM Risuty srdečně blahopřeje s. **Janě MLADÉ**, která dne 28. listopadu oslaví 59. narozeniny. Do dalších let přejeme hlavně zdraví, štěstí, osobní pohodu, spokojenost a životní jistotu.
- ❖ 24. ZO KSCM Kladno srdečně blahopřeje s. **Karlu DOUŠOVI**, který dne 4. prosince oslaví jubilejní 70. narozeniny. Do dalších let přejeme hodně zdraví, štěstí, osobní a rodinnou pohodu, spokojenost a životní elán.
- ❖ 37. ZO KSCM Kladno srdečně blahopřeje s. **Jitce RAINĐLOVÉ**, která dne 5. prosince oslaví jubilejní 80. narozeniny. Do dalších let přejeme hlavně zdraví, štěstí, osobní spokojenost a pohodu.

K blahopřání se připojuje i OV KSCM Kladno a děkuje za práci pro stranu

BLAHOPŘEJEME

U příležitosti neuvěřitelných 86 let, které oslavil 16. listopadu, chceme co nejsrdečněji blahopřát souboru **Václavu HYTYCHLOVI**, dlouholetému předsedovi ZO KSC Braňov. Upřímně děkujeme za dlouholetou obětavou práci pro stranu.

Přejeme pevně zdraví, hodně spokojenosti v osobním životě a co nejvíce elánu, životní energie a optimismu do dalších let. OV KSCM Kladno

smějeme se

Hodný čert
Příjde Mikuláš a čert. Po nadílce se malý Jaroušek ptá tatínka: „Tati, ale jsou taky hodní čerti, vid’?“
Tatínek: „Jak jsi na to přišel?“
Jaroušek: „No, ten, co byl u nás na schodech, libal maminku...“

ZPRAVODAJ OV KSCM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256, E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: <http://kladno.kscm.cz>, MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí